USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Kateřiny Šimáčkové, JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D., a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **nezl. D. U.,** zastoupeného zákonnou zástupkyní R. U., právně zastoupeného Mgr. Marií Klinerovou, advokátkou, se sídlem V Jámě 1, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2009, č. j. OAM - 317/VL - 18 - K01 - 2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 5. 5. 2010, č. j. 29 Az 15/2009 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného. Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 6. 2009, č. j. OAM - 317/VL - 18 - K01 - 2009, zamítl jeho žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel v kasační stížnosti a jejím doplnění napadá rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně je přesvědčen, že mu měl být udělen humanitární azyl; soud se nezabýval otázkou dopadu rozhodnutí na něj jakožto roční dítě. Upozorňuje, že dle ustálené judikatury mají správní orgány respektovat články Úmluvy o právech dítěte v případě nuceného vycestování jeho matky.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu a žalovaného spatřuje stěžovatel v tom, že jejich rozhodnutí vychází z informací (podkladových materiálů), jež mají k dispozici,

avšak chybí jim osobní zkušenost s intenzitou sociálních rozbrojů ve vlasti. K tomu ještě dodává, že se narodil na území České republiky, zde mu byl vystaven rodný list, a proto je občanem České republiky; tuto skutečnost také krajský soud nezohlednil.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek podle § 107 s. ř. s. a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc mu vrátil k novému rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadená správní i soudní rozhodnutí za zákonná a kasační stížnost považuje za nedůvodnou. Jako takovou ji navrhuje zamítnout. Je toho názoru, že v důvodech uvedených v žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu nelze spatřovat azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu, proto není třeba provádět důkazní řízení.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti kasační stížnosti. Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustné důvody, které lze podřadit ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. - nesprávné právní posouzení otázky udělení humanitárního azylu s ohledem na věk stěžovatele a jeho narození na území České republiky - a ust. 103 odst. 1 písm. d) - nedostatečnost informací o zemi původu. Stěžovatel též splňuje podmínku povinného zastoupení advokátem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná, avšak nikoliv v plném rozsahu.

Namítá-li stěžovatel, že mu měl být udělen alespoň humanitární azyl, Nejvyšší správní soud konstatuje, že takovou námitku nevznesl v žalobě, krajský soud se k ní tedy nemohl vyjádřit. Takovou námitku je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. třeba považovat za nepřípustnou.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti a vymezení jejího rozsahu se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. O přijatelnou kasační stížnost se podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaného pod č. 933/2006 Sb. NSS, jedná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) kasační stížnost obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) pokud bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud (a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva (k tomu srov. usnesení Nejvyššího správního soudu z 4. 5. 2006, č. j. 2 Azs 40/2006 - 57; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsaných výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat. Stěžovatel v kasační stížnosti však žádné takové důvody neuvedl a Nejvyšší správní soud též důvody pro přijatelnost kasační stížnosti neshledal.

Předně Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný zamítl stěžovatelovu žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť stěžovatel v žádosti neuvedl žádné důvody, pro které by mu bylo možno udělit azyl nebo doplňkovou ochranu ve smyslu § 12, resp. § 14a cit. zákona. Stěžovatel, resp. jeho matka jako jeho zákonná zástupkyně v řízení o udělení mezinárodní ochrany pouze uvedl, že chce zůstat na území České republiky, neboť se zde narodil a spolu s matkou se mu zde lépe žije. Na území České republiky žije též jeho otec, který však nemá žádný průkaz, že je otcem, neboť s matkou nejsou sezdáni. Jeho otec pobývá na území na základě pracovního víza. Žalovaný neshledal, že by tyto skutečnosti mohly vést k udělení azylu nebo doplňkové ochrany; upozornil stěžovatele na možnost řešit otázku svého pobytu na území České republiky v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Krajský soud považoval rozhodnutí žalovaného za zákonné, poněvadž shledal, že podmínky pro uplatnění § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu byly naplněny.

Nejvyšší správní soud se k podmínkám pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné vyslovil např. v rozsudku z 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, nebo v usnesení z 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008 - 69, ve kterém uvedl: „*Institut zjevně nedůvodných žádostí zakotvený v § 16 zákona o azylu vztahuje na obě zákonem upravené formy mezinárodní ochrany, tj. azyl i doplňkovou ochranu, o jejichž udělení žadatel usiluje jednotnou žádostí o mezinárodní ochranu. Jinými slovy, žádost musí být zjevně nedůvodná, pokud jde o důvody pro udělení azylu, i zjevně nedůvodná, pokud jde o důvody pro udělení doplňkové ochrany. Slovní spojení ‚uvádí pouze ekonomické důvody' v § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu je tak nutné vykládat jako ‚neuvádí ani důvody pro udělení azylu ani důvody pro udělení doplňkové ochrany, ale pouze důvody ekonomické'*“.

Žalovaný v řízení těmto podmínkám dostál a jeho závěr, že ve skutečnostech uváděných stěžovatelem nelze spatřovat důvodné obavy z pronásledování či riziko vážné újmy, je opodstatněný. V takovém případě není třeba dokazování ve správním řízení, zvláště pak za situace, kdy žalovaný hodnotil situaci v zemi původu k žádosti zákonné zástupkyně stěžovatele (viz správní rozhodnutí ze dne 1. 6. 2009, č. j. OAM - 258/VL - 18 - K01 - 2009, jež bylo předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Azs 33/2010). Stěžovatelova námitka poukazující na nedostatečná skutková zjištění o zemi původu je tedy lichá, neboť se míjí s druhem řízení, v němž bylo rozhodnuto.

Stěžovatel dále namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že se krajský soud nevypořádal s tím, že stěžovatel je českým občanem. Nejvyšší správní soud v prvé řadě připomíná, že skutečnost, že byl stěžovateli vystaven českým matričním úřadem rodný list či jeho narození na území České republiky rozhodně

nesvědčí nic o státním občanství stěžovatele. Nabývání státního občanství České republiky je upraveno v části první zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky; ani jeden ze stěžovatelem tvrzených důvodů nelze považovat za důvod nabytí státního občanství. Ostatně, byl-li by stěžovatel občanem České republiky, nevedl by s ním žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany, neboť by stěžovatel nesplňoval základní podmínku k jeho zahájení, a to být cizincem (§ 2 odst. 4 zákona o azylu).

Dále stěžovatel uvedl, že se krajský soud nezabýval otázkou dopadu vyhoštění z České republiky (zřejmě jeho zákonné zástupkyně - pozn. NSS) na nezletilého stěžovatele; správní orgán má dle ustálené judikatury respektovat ustanovení Úmluvy o právech dítěte do doby, než bude postavena najisto otázka nuceného vycestování matky nezletilého. S tímto názorem stěžovatele nelze než souhlasit; ostatně byl takto vyjádřen v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 - 57. Bude na žalovaném, aby ve smyslu tohoto právního názoru jednal při případném vycestování matky stěžovatele, nicméně v dosavadním průběhu řízení nic nenaznačuje tomu, že by měl být postup žalovaného odlišný. Námitka stěžovatele tedy i pro svojí značnou obecnost nemůže být důvodná.

Pro úplnost ještě Nejvyšší správní soud uvádí, že o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. listopadu 2010

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu